

OMOD mottar ofte henvendelser fra her boende personer som opplever at nære familiemedlemmer får avslag på besøksvisum. I enkelte tilfeller får vi fullmakt fra utenlandsk søker, og kan bistå i klageprosessen til UDI.

Gjennom dette arbeidet har vi funnet grunn til å stille spørsmål ved den praksis UDI i dag har for å gi avslag på visum. Primært går vår kritikk på at vi finner grunn til å anta at noen av avslagene er begrunnet med antagelser mer enn bevisbare faktum.

Pakistan er et eksempel. Vi har etter hvert flere saker fra dette landet. Besøksvisum ble søkt for en eldre kvinne over 75 år. Hun har ingen barn selv, og all sin familie i Pakistan så nær som denne ene familien i Norge som nå ønsker besøk fra henne. Hun får avslag på visum, det UDI skriver er interessant: ”The directorate have noted that the appellant has emotional ties to her country of origin, due to her age and other family members living there. However, the Directorate does not consider the appellant to have sufficient ties of commitment to her country of origin”

Vi har en kvinne på over 75 år som har bodd hele livet i samme land med sin slekt, sine venner og kjente fasiliteter rundt seg. Hun har god helse, så å si all slekt i Pakistan, bor i fint hus, har hushjelp og får en pensjon fra staten som hun fint kan leve av. Hva mer kreves for å ha ”sufficient ties”?

Kan det være at det ligger noe annet til grunn? Det gjør selvsagt det. Innvandringspolitiske hensyn. OMOD har forståelse for at dette hensynet skal veie tungt. Så vi leser:” The Directorate of Immigration has noted that the appellant comes from a country with a great potential for emigration due to its social and economic situation. In our experience many applicants from Pakistan wish to resettle in other countries”

Da er jo mye forklart. Så **vi ringer enhet for statistikk i UDI for å få se avhopperstatistikken fra Pakistan for kvinner over 60 år. Det har de ikke. Vi ber om avhopperstatistikk for pakistanske kvinner. Det finnes ikke. Hva med de over 60 år? Det finnes ikke. Hva med avhopperstatistikk fra Pakistan? Det finnes ikke. Hm... Hva med avhopperstatistikk generelt? Nei, det finnes ikke.**

Hvordan kan da UDI anta at det er mange eldre pakistanske kvinner som ikke forlater Norge etter visums utløp? Nei, der medgir lederen for statistikkenheten at det kan de i alle fall ikke gjøre ut fra tall som kommer fra hans avdeling, for hans avdeling har ikke slike tall. Men – han medgir – dette er svært interessant og noe de absolutt bør se nærmere på.

På hvilket grunnlag kan UDI anta at faren for immigrasjon er stor fra pakistanere som får besøksvisum til Norge, når man ikke har tallgrunnlag på hvor mange som hopper av?

Tilbake til kvinnen som er fylt 75 år. Hvilken fare er de for at hun – som har hus, nettverk, inntekt, familie i Pakistan, skal bosette seg på et lite barnerom i Norge?

I følge UDI er denne faren svært stor. De skriver:” Where our experience with specific groups and nationalities indicates that many fail to leave Norway upon expiration of their visas (igjen – det finnes ikke avhopperstatistikk så hvor ligger denne erfaringen? Intern hukommelse?), it has become our practice to issue a visa only in exceptional cases”.

Personer med pakistansk innvandrerbakgrunn utgjør pr. 1. januar 2006 den største enkeltgruppen i innvandrerbefolkningen med 27 700 personer. Pakistanere er den gruppen med høyest andel av personer født i Norge med 45 prosent (Kilde www.ssb.no 12.juli 2006). Det sier seg selv at mange av disse har familiemedlemmer i Pakistan. Mange av dem har mulighet til å dra til Pakistan og besøke dem, men mange har samtidig et ønske om å vise mor, far, søster, bror, osv hvordan de bor i Norge. En sak vi hadde var en familie med flere barn som ønsket besøk av mormor. Det var billigere for dem å betale billett for mormor til Norge, enn at hele barnefamilien skulle ha flybillett til Pakistan. Mormor fikk avslag selv om hun hadde flere barn og barnebarn i Pakistan.

Tall fra UDI viser at 56 % av besøksvisum sakene behandlet ved ambassaden i Islamabad får avslag. Over 50 % av visum saker fra Pakistan behandlet i UDI får avslag.

I avslaget til den over 75 år gamle kvinnen stod det:

”The Directorate of Immigration has noted that the appellant comes from a country with a great potential for emigration due to its social and economic situation. In our experience many applicants from Pakistan wish to resettle in other countries”

Dette gjelder da muligens også fra andre land. Hva med Addis Abeba i Etiopia: 983 besøksvisum innvilget, 71 avslått. Det vil si 93% innvilget fra Etiopia. Er UDI sin erfaring at søkere fra Etiopia ikke vil ”resettle in other countries”?

Hva med Angola? 90% innvilget.

Mens altså Pakistan: 44% innvilget i Islamabad.

Faktisk er det slik at i tabell 12 i årsrapport 2005 fra UDI – *Visumsaker behandlet ved norske utenriksstasjoner fordelt på utenriksstasjoner og utfall 2005*, så er det kun i Islamabad blant alle ambassadene oppført at man har flere avslag enn innvilgelse.

Dette gjør at vi må spør: Hva er det som er så spesielt med ambassaden i Islamabad?

I artikkel i Dagsavisen 21.juni 2000 kom det frem at kun 3 % av de som hadde fått besøksvisum fra Pakistan søkte om asyl. Den gang sa Frode Forfang i UDI: ”De fleste hopper ikke av og for de som gjør det får det alvorlige konsekvenser. Det ble gjort klart at man så å si aldri gir asyl på søknader fra Pakistan, og har man søkt asyl og blir sendt tilbake får man ikke nytt visum. Hva er skjedd fra 2000 og frem til i dag? Den gang var det: De fleste hopper ikke av. Nå er det: Faren for avhopp er svært stor – uten at man kan begrunne dette med tall.

I brev til Statsråd Bjarne Håkon Hansen datert 7. juli 2006 har vi tatt opp denne problemstilling. Vi etterlyser konkret blant annet følgende:

- Statistisk grunnlag for avslag.
- De konkrete kriterier som må tilfredsstilles for at en person skal ha tilknytning til eget hjemland.
- Hva betyr egentlig den økonomiske garantien som her boende har stilt i forhold til besøksvisum for uttransportering dersom den utenlandsk besøkende ikke forlater landet.